

MI MLADI BORCI

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 25. JUNIJA 1937.

ŠTEV. 41.

Ponujena roka v - Sloveniji

Zgled prijaznega »ponujanja roke« pri nemških, francoskih in ameriških komunistih je očitno tako všeč tudi slovenskim komunistom, da so ga začeli posnemati. V najbolj vročih mesecih lanskega leta se je ustanjavljala slovenska Ljudska fronta, a takoj tudi propadla. To propadlo Ljudsko fronto so hoteli letos obnoviti na drug način, brez pogajanj, razgovorov in razglasov, s samim pozivom na »skupni nastop proti fašistični nevarnosti.«

Pred prihodom generala Živkoviča v Ljubljano, so se pojavili letaki nekih »pristašev slovenskega ljudskega gibanja«, ki na vsakem letaku vsaj dvajsetkrat imenujejo fašizem in se na tak način potegujejo za »demokracijo«, da vsak takoj spozna v njih komuniste, te resnično največje sovražnike vsake prave demokracije. Najbolj zanimiva pa je na letakih po vsem svetu razširjena taktika »ponujene roke« ob skupni nevarnosti:

PONUJENA ROKA

»Če se fašisti povzpno spet na oblast, bodo zapirali in preganjali vse Slovence, tako pristaše bivše SLS, kakor tudi tiste, ki so ostali zvesti bivši kmečko-demokratski koaliciji, ter socialiste in levičarje sploh.

Zato ne smemo pričoč skupne nevarnosti

OSTATI RAZDVOJENI!

Ne pustimo se zapeljati po današnji jeenesarski demagogiji, s katero hoče ta stranka oživiti tradicionalno razdvojenost slovenskega naroda, snujoč takoimenovano protiklerikalno fronto!

»Boljša bodočnost našega naroda in ljudstva ne leži v jeenesarski »protiklerikalni fronti«, marveč v združitvi vseh Slovencev v boju za svojo narodno samostojnost in politično svobodo.«

»Fašizmu bomo zaprli pot, če bomo ustvarili najtesnejšo enotnost vsega slovenskega ljudstva. Skupen boj proti fašizmu mora združiti ves slo-

venski narod in vse slovenske protifašistično usmerjene elemente, ne glede na njih politično pripadnost, torej pristaše bivše SLS in bivše kmečko-demokratske koalicije ter vse delavstvo.«

»Naj živi združitev pristašev bivše SLS, bivše kmečko-demokratske koalicije in vseh zavednih in demokratičnih Slovencev!«

»Enotnost slovenskega naroda v boju proti fašizmu, tujemu in domačemu je živa potreba dneva, ki jo občutijo najširše množice našega naroda.«

TOČNO PO NAVODILIH

Naj ob teh klicih k enotnemu nastopu proti fašizmu in toliki prijaznosti do »klerikalcev«, spomnimo na navodilo Kominterne, ki gre po vsem svetu do zadnje komunistične celice in narekuje, naj se bližajo svojim žrtvam prijateljsko, bratsko, pristrčno, spominjajoč jih skupnih koristi. Manifesti komunističnih strank in organizacij pri najrazličnejših narodih so si v tej točki podobni drug drugemu kot jajce jajcu. (Prim. Manifest francoske komunistične stranke katoliškim delavcem v »Borcih« št. 21, str. 87!)

Druga misel, ki je vodila tako pisanje, je Ljudska fronta, katera v Sloveniji kljub ostrim ukorom glavnega tajništva Kominterne, kljub vsej gorečnosti in dobri volji rdečih tovarišev še vedno ni ustanovljena. Tiho upanje teh letakov, da se bo zbral ves »katoliški tabor« skupaj s »pristaši slovenskega ljudskega gibanja« v eno vrsto proti fašizmu, je bilo obenem upanje na uresničenje Ljudske fronte. Tudi to upanje se je izjalovilo in sedaj spet čakajo nove prilike, da bodo v bogve kakšni obliki in pod kakšno pretvezo vsiljivo ponujali svoje »skupne nastope«.

ISKRENOST

Poleg tega, da vemo, da sta ta nenadna prijaznost in tolik smisel za »skupno obrambo naroda«, narekovana od Kominterne, imamo tudi

skušnje zadnjih let. Na univerzi isti ljudje, ki na letakih obsojajo protiklerikalno fronto, delajo s »fašisti« protiklerikalne pakte za štrajk. Vprašali bi lahko »pristaše slov. ljudskega gibanja«, ali niso imeli pri podiranju evharističnih križev po Sloveniji nobenega deleža. Vsa druga zgodovina slovenskega naroda jih kaže za vse čase nazaj v vedni in zavestni — protikatoški fronti. Zato jim tudi danes kljub vsemu prilizovanju in vsej svetohlinski hinavščini ne verjamemo. Verjamemo jim samo to, da nas potrebujejo za kritje in pomoč, da sploh morejo nastopiti in se uveljaviti. To jim verujemo, zato pravilno ocenjujemo njihovo iskrenost, zato jih brezobzirno kot nesramne vsiljivce zavračamo.

Peščica fanatičnih rdečih komisarjev išče poti do ljudstva. Ta peščica uči veliko slovensko katoliško skupnost dela za narod. Ta peščica

hoče s svojimi letaki ustvariti o sebi videz tega, kar ni, in se enakovredno primerjati s katoliškimi Slovenci. Z zvezo s katoličani iščejo tistega ugleda, katerega jim manjka za pridobivanje slovenskih katoliških mas.

ODGOVOR

Vsa velika slovenska katoliška skupnost bo razumela, za kaj danes gre. Z mladino, ki nosi v sebi tolik katoliški ponos in odločnost, kliče nasproti vsem tem volkovom v ovčjih kožuhih, ki prihajajo trgati naš narod, svoj: Ne! V tako ponujeno roko naša desnica ne seže. Svoj narod z vsem srcem ljubimo, a prav zato vsak skupni boj z vami odklanjamo! Ta slovenski narod mora biti in ostati katoliški. Za slovenski katoliški narod pa komunistov ne potrebujemo.

Okrožnica „Divini Redemptoris“ in ameriški tisk

Mi katoličani vse premalo čutimo in vpoštevamo, kako velika je v svetu avtoriteta papeške okrožnice. Okrožnica D. R. je dogodek svetovnega pomena. Glas te okrožnice, namenjene sploh vsem, ki imajo vero v Boga, ne samo katoličanom, mogočno odmeva. Veličastno vplivajo nepregledne vrste nekatoliških časopisov, ki so na papežev glas odgovorili z zaupanjem in priznanjem. Posebno lep je bil odziv v Združenih državah Severne Amerike.

Osemnajstega marca popoldne je izšla v Osservatore Romano okrožnica Divini Redemptoris. Takoj naslednjega dne so domala vsi večji dnevnikarji Združenih držav objavili obširne izvlečke iz nje. V nekaj dneh je ves ameriški tisk razpravljaval o tej okrožnici kot o eni izmed največjih časnikarskih senzacij v tem letu.

Navedimo nekaj primerov. Niti eden ni vzet iz katoliških časopisov.

Bilo je resnično nekaj veličastnega, — nekdo je dejal, šekspirskega, — ob pogledu na slavnega velikega duhovnika, ki je vstal s svoje bolniške postelje, h kateri so mu neprestano prihajali ganljivi izrazi sočustvovanja iz vsega sveta, in objavil to, kar so časopisi nazvali »večen dokument« (San Francisco Examiner), »enega najbolj dramatičnih pozivov, ki so kdaj zadoneli v zgodovini« (Seattle Post Intelligencer) »zgodovinsko okrožnico«, »rešilno veslo za ona ljudstva, ki križarijo v morju obupa« (Boston Record), »rotitev, ki razodeva gorečo željo in prizadevanje, da zavlada pravica, ljubezen do bližnjega in sodelovanje med narodi«, vredna tega »papeža miru« (Erie Times).

Iz oddaljene Nevade izvira tale simpatični članek dnevnika Tonopah Times Bonanza, ki je izšel tudi v več časopisih na tihomorski obali, kot na primer v dnevniku Los Angeles Times:

»Ne vem, kaj naj bolj občudujem, duševni pogum papeža Pija XI., ali mogočno obsodbo brezbožnega komunizma... Kajti že od decembra sem je papež trpel, kot je trpelo le malo ljudi; za trenutek je že zrl smrti v oči; slabotna nit njegovega življenja pa se ni pretrgala, ker je bila njegova volja neukrotljiva in ker je čutil odgovornost radi svojih vzvišenih nalog.«

Ali pa, kakor se je izrazil Frank Gervasi v članku, ki je bil priobčen v več dnevnikih (New-York American, Washington Herald):

»Zgodovinska okrožnica, ki jo je z velikim trudom sam pripravil in pri tem stavil svoje zdravje v še večjo nevarnost.«

Zanimanje in občudovanje pa sta se še podvojila, ko se je zvedelo, da papež ni pripravil na svoji bolniški postelji samo ene, ampak kar tri okrožnice. Zato je ameriški tisk, ko je papež na veliko noč v cerkvi svetega Petra jokal od ginjenja pred zbranimi množicami, priobčeval navdušena poročila. Mahoma je postal rimski papež priljubljen po širni Ameriki, ne samo med katoličani, ampak tudi med protestanti, judi in brezverci, če smemo seveda verjeti poročilom številnih ameriških časnikov.

*

Toda preidimo raje na okrožnico samo. Najprej je treba omeniti časopisje M. Williama Randolpha Hearsta, čigar časniki so se že dalj časa odlikovali po svojem odločnem stališču do komunizma. Njegovi listi so priobčili 20. marca lep članek, ki se takole začneja:

»Okrožnica o brezbožnem komunizmu, ki jo papež Pij danes objavlja, bo v zgodovini večen dokument religije, ki je osnovana na veri v Boga.«

Svet preje ni razumel pogubnega vpliva komunizma.

Odslej naprej ga bo razumel, ko bo slišal, kar je papež povedal katoličanom, pa tudi vsem kristjanom in še mnogim drugim.

Okrožnica je namreč naslovljena na vse, ki verujejo v Boga; ona predstavlja enega najbolj dramatičnih pozivov, ki jih je bilo kdaj slišati v zgodovini.

Na vse tiste, ki verujejo v Boga, da se uprejo silovitemu napadu brezbožnikov.«

Mnogo časnikov občuduje in osvetljuje zlasti odločnost, s katero je papež pozval vernike k čuječnosti proti komunizmu. Frank Gervasi je zaključil v Washington Heraldu svoj članek s temile besedami:

»Papež je podal sliko sveta, ki ga komunizem tira v brezno, in pozval vsa ljudstva in vse narode, da odbijejo rdeči val. Komunizem, pravi on, ogroža vse dežele na svetu.«

Svobode ni brez neke avtoritete, ki jo brani, ureja in varuje, da ne zaide na stranpota. (Perreyve.)

Springfield Republican vidi v tej okrožnici »najhujši napad, kar jih je papež začel in izvršil v križarski vojni, kateri je posvetil svoje življenje.«

Zato, pravi, »bodo brali ta poziv tudi v nekatoških deželah z velikim zanimanjem.«

New York Herald Tribune, eden najvažnejših listov Združenih držav, je v važnem članku proučil glavne točke okrožnice. — Takole pravi o vzrokih boljševiškega prodiranja:

»Papež je poudaril, da so ta nauk sprejele velike množice radi nekega blodnega ideala pravičnosti, ki ga je komunizem vrgel med mase, obljubljač jim rešitve iz zares neutajljivih zlorab v kapitalističnem gospodarstvu. Silna in neslišana propaganda, pravi on, je bila organizirana »na resnično satanski način«, spremljal pa jo je nerazložljiv molk znatnega dela svetovnega časopisja o rastoči nevarnosti komunizma.«

Po mišljenju lista Raleigh (N. C.) News and Observer

»je papež podal v četrtek (18. marca) najboljšo definicijo o delavski plači, ko je potrdil, da ima delavec »neizpodbitno pravico« do plače, ki »bo zadoščala njemu in družini in ki s tem ohranja delavcu dostojanstvo človeka in otroka božjega.«

Zato ni ameriškega tisku papeževa okrožnica samo enostavna obtožba komunizma. Članki v Hearstovem časopisju, ki smo jih že nekaj pregledali, nam to dovolj zgovorno pričajo. New York Post je točno spoznal, v čem je papeževa »via media« (srednja pot), ko je napisal:

»Vsi, ki jim je svoboda sveta, vedo enodušno povedati, da je najboljšo sredstvo za borbo proti komunizmu, odstraniti bedo in zlorabe, od katerih se komunizem redi. Takšno je papeževo stališče, ki po eni strani obsoja komunizem, istočasno pa obsoja tudi slepe in sebične gospodarje.«

Ta opazka je zelo točna in pravilna. Sem bi mogli prišteti tudi članke raznih drugih listov: Syracuse (N. Y.) Post Standard osvetljuje zlasti »resničnost in pravičnost«, s katerima je prepojena ta »pametna in lepa okrožnica«; Boston Traveler poudarja, potem ko govori o »zlu, ki vodi v komunizem«, zlasti pravičnost, ki mora uravnjavati odnose med gospodarji in delavci. V lepem članku lista Columbus State Journal najdemo globoke misli o »pravica delavcev«.

»Ljubezen ne more stopiti na mesto pravičnosti, izjavlja vrhovni poglavar katoličanov. Potemtakem so v vseh delavskih in gospodarskih sporih delavci in gospodarji dolžni, da se zaradi pravičnosti zedinijo na neki pravični osnovi in se ne smejo dati voditi oportunističnemu, ali samo čustvom človekoljubja, ali celo sebičnosti.«

Zato izjavlja Duluth (Minn) News Tribune:

»Okrožnica napada komunizem, sovražnika vsega, kar ljudje najbolj cenijo: vere, svobode, družine.«

Toda okrožnica je več kakor samo obsodba komunizma; ona obsoja vse tiste, ki so se zaradi zlorabe moči zvezali s komunizmom in si tako kopljejo svoj lastni grob.«

Ista misel je tudi izražena v listu Providence News Tribune v še simpatičnejši obliki. Potem ko navaja posamezna mesta iz okrožnice, ki govore o pravičnosti in ljubezni, list takole nadaljuje:

»Tu je velik ideal preprosto izražen in ravno ta preprostost je jamstvo za njeno uresničenje. Okrožnice Leona XIII. in Pija XI. so dovršile neizrekljiva čuda s tem, da so spravile jasnost v zapletene odnose, ki vladajo v zapletenem življenju industrije, ki pa v res-

nici ni nič drugega kot razmerje človeka do človeka, ki se da urediti z načeli krščanstva.«

Roti vsa civilizirana ljudstva, naj se postavijo v bran proti »satanski propagandi boljševizma«, uredil je duhovnike in vernike katoliške Cerkve v boj proti temu, kar imenuje on marksistično nevarnost.«

V mnogih teh člankov čutimo ganljivo hvaležnost delavcev, ki so srečni, da je najvišja moralna avtoriteta sveta izpričala tako globoko sočustvovanje z njimi. Gotovo je članek v listu Newark (N. Y.) Times napisal nekdo, ki ve, kaj je delo:

»Okrožnica je dokaz brezmejne papeževe skrbi za delavstvo materialno blagostanje, skrbi, ki je ravno tako neizčrpna kakor oni pogum in vztrajnost, ki sta ga podpirala v njegovi hudi bolezni.«

Nekateri časniki so se okoristili s to priliko, da so priobčili podatke o komunizmu. Naj navedemo nekaj zanimivih statistik, ki so izšle v listu Williamsport (Pa) Gaz. Bulletin:

»Komunisti imajo pri nas 103 počitniška taborišča, kjer je prebilo preteklo poletje 97.000 ameriških otrok. V Neuburghu (N. Y.) imajo taborišče, ki je stalo milijon dolarjev. Vsa poletja poučujejo tam otroke v komunističnem nauku. Komunisti urejajo v U. S. A. približno 6.500 časnikov, od katerih je samo 300 tiskanih v angleškem jeziku.«

Teh 6500 listov preseneča! Ko je bila septembra 1936 v Rimu organizirana razstava komunističnega tiska, številni ljudje niso verjeli, ko je bilo objavljeno, da je v republiki Argentini razširjenih 642 komunističnih listov. V poročilu senatorja Sancheza Soronda pa se čita tale stavek: »Vprašal sem: koliko komunističnih dnevnikov, revij ali poročil kroži v tej deželi? Nekateri so odgovorili, da 20, drugi so rekli, da 100 in spet drugi, da 150. No, v resnici pa jih je 1045 in sem so prišteli tudi oni listi, ki so tiskani v tujih jezikih, pa v tej deželi krožijo.« Ob številki 1045 listov, ki so v Argentini, postane tudi število 6500 listov, ki jih čitajo komunisti v Združenih državah, zelo verjetno.

Salt Lake City Telegrame beleži znamenja razkroja, ki jih je zadnji čas opazati v Zvezi brezbožnikov v Rusiji:

»Istega dne, ko je častiti papež Pij XI. objavil svojo okrožnico in povabil duhovne sile v borbo proti skupinam in organizacijam, ki se upirajo verski svobodi, so javili iz Moskve, da je začela strašna ruska protiverska gonja kazati znake razpadanja. Po poročilu iz Moskve je Zveza brezbožnikov padla od pet milijonov članov na dva milijona.«

*

Prenehajmo sedaj s temi članki, ki bi jih mogli še obilo navesti.

Celokupen vtis je, da je ameriški tisk skoraj enodušno, hvaležno in navdušeno pozdravil papeževo posredovanje.

*

Samo v dveh listih najdemo nekoliko kritike: Columbia (South Carolina) State Journal se je začudil, da »papež Pij XI. polaga manj važnosti na obsodbo fašizma.« Listu se zdi, da se »fašizem« bistveno sklada z pravjo Tretjega cesarstva. Toda ta obzirnost nas ne more zadržati in zmotiti, kajti članek je datiran z 31. marcem; ako člankar okrožnico »Mit brennender Sorge« še ob tem dnevu ne pozna, je to neopravičljivo.

Bolj pretkan je uvodnik v listu Springfield (Mass) Republican, ki priznava spričo dejstev, da je v Rusiji, Španiji in Mehiki »silen boj med brezboštvo in Cerkvijo. Vendar, nadaljuje list, sta danes voditeljici protikomunistične križarske vojne Nemčija in Japonska; v njihovo protikomunistično delovanje pa vstopa pomalem verski nagib.«

Tako bi se zdelo, in to je tudi res zaključek tega članka, da je namreč, če se hočejo ljudje izogniti katastrofam, danes prišel čas, da se poiščejo nove oblike sodelovanja med skupinami, ki so z duhovnega in materialnega vidika zelo oddaljene druge od drugih (ljudska fronta).

Odgovor tej težkoči, ki ima v sebi več videza kot pa globine, je dan v okrožnici »Mit brennender Sorge«, za katero pa je imel Springfield Republican pravico, da 20. marca, ko je članek izšel, še ni vedel zanjo. Vendar pa bi mu bilo moglo že proučevanje prej-

njih papeževih dokumentov pomagati, da bi razrešil svojo »težkočo«. Bolj in bolj je namreč jasno, da je tisto, kar vodi svet v propast, prevelika vloga, ki se daje surovi sili. Zato pa je katoliški odpor proti komunizmu nekaj docela drugega kakor pa je »nacistično« ali japonsko nasprotovanje.

Zdi se, da je izredno simpatični sprejem papeževe okrožnice v ameriškem časopisu dokazal, da se ljudje še niso pogreznili v materializem, kot bi to mislili oni, ki vidijo samo komunizem in »fašizem« in ničesar drugega.

MISLI OB OKROŽNICI

Slovenski katoliški dijak in izobraženec sta dobila s tem zvezkom delo, ki kot svetilnik žari močno luč v viharno noč današnjega razburkanega življenja.

Komunizem dandanes marsikdaj nekako opravičujejo, ga prikazujejo kot nekaj blagodejnega, kar hoče prinesiti socialno izboljšanje in odrešenje iz stisk naše dobe. Takemu preračunanemu prikazovanju komunizma se dajo nekateri katoličani večkrat premotiti, da se njih pozornost usmeri proti manjši nevarnosti današnjega časa, proti fašizmu. (Primerjaj »Dom in Svet«).

PRAVA KRITIKA KATOLISKEGA ŽIVLJENJA

Papež ne pozna nobenega zamolčevanja in nobenega prikrižanja. Ko okrožnico preberemo, vemo, pri čem smo. Katoliški kritiki današnjega časa se morajo iti k papeškim okrožnicam učiti, kako se piše sodba o sodobnem življenju. Tudi papež biča razvade in napake katoličanov v zasebnem in javnem življenju. Toda iz te kritike diha očetovska skrb za duševni blagor vernikov in napredek Cerkve. Pri nas pa se pojavlja iz katoliških vrst že več let kritika, ki temu, kar je

katoliško, ni bogve kaj dobrohotna, ki se skoro veseli napak katoličanov, vzbuja nezaupanje in nerazpoloženje proti Cerkvi, papežu, zlasti pa proti njegovim odlokom. Najlepši zgled za to je odziv, ki ga je bila pred leti pri nas v nekih krogih deležna okrožnica Quadragesimo anno. — Ta kritika je le preveč razdiralna in vse premalo graditeljska. Kdor je bral Kocbekov članek o Španiji, bo rad pritrtil temu.

KAJ NAM JE CERKEV

Ob tej okrožnici mi prihaja na misel, kaj nam je papež, kaj nam je učeča Cerkev, kaj nam je Rim. Ob takihle primerih se pokaže, kaj nam pomeni skala Kristusova, na kateri je sezidana Cerkev. Jasno spoznamo, da sv. Duh vodi Cerkev in njene poglavarja. Šele na ta način razumemo veliko jasnost okrožnic, gorečo skrb za čisto resnico.

Če bi Cerkev in papeštvo ne bila božja ustanova, bi v današnjem času skoraj gotovo »zgrubila glavo«, bi se dala vplivati od moderne in kmalu zopet ne več moderne znanosti in umetnosti, zlasti pa od grozečih sovražnih idej komunizma in fašizma.

GIOVANNI PAPINI O ŠPANSKI VOJSKI

V primeri z drugimi, zlasti z državljanskimi vojskami, je vojska, ki se vojskuje v Španiji, verska vojska. To je vojska antropoteizma zoper krščanstvo, to se pravi vojska človeka, ki se ima za boga, proti Bogu, ki je postal človek. To je predvsem vojska med rimskim katolicizmom in masonsko galobritansko herezijo; med rimskim katolicizmom in ruskim ateizmom; med rimskim katolicizmom in ibernskim libertarizmom: to je boj med Rimom in Moskvo, med zahodom in vzhodom, med civilizacijo harmonične hierarhije in barbarstvom splošnega nereda.

Če premotrimo pravoslavje in protestantizem, tedaj bomo prav živo spoznali, kaj nam je papež. Kdo ima pri teh krščanskih skupinah potrebno avtoriteto, da bi nastopil proti komunizmu? Katera ima svetovni značaj, da bi njen odlok veljal za ves svet? Kje je tista enotnost mišljenja, kot je pri katoliški Cerkvi? Vemo le, da razni pravoslavni in drugi verski poglavarji pridno študirajo papeževe okrožnice in jih v raznih oblikah predelane pošiljajo svojim vernikom.

Zato je naša dolžnost moliti za papeža, izkazovati mu spoštovanje, ljubezen in pokorščino. Zavedati se moramo, da je papeštvo od Kristusa postavljena skala, da stoji na nji nepremagljiva Cerkev. Je temelj vere, osnova edinosti in opora nravnega in družabnega reda (Naša pot I., 18).

SKRB ZA OTROKA V RUSIJI

Neka mati iz Moskve pripoveduje: Če hočeš kupiti za svojega otroka odmerjeno količino mleka, je treba dolge ure čakati v vrsti. Medtem ko čakaš, se otrok poti in potem nastopi prehlad. Umazanost kraja, pogoste zamude pri dobavi mleka, nepazljivost nasproti materam, pomanjkanje prepotrebne blaga za otroke, vse to je značilno za poslovanje te ustanove.

Kdo piše tako? Morda kak »fašistični list«? Ne! To piše uradni moskovski list — »Pravda«.

Brezbožniške igralne karte

Moskovska brezbožniška državna založba »Antigis« je pred kratkim izdala igralne karte, opremljene s svetniškimi figurami in simboli iz sv. pisma. Karte nosijo naslov »Vera je opij za ljudstvo«. Besedilo je v 15 jezikih, ker naj bi se karte prodajale tudi v inozemstvu.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).